

РЕШЕНИЕ

№ 6095

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1635** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Г. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], вх.Г, ет.1 ап.56 чрез пълномощник адвокат Н. С. Т. /САК/, срещу Решение №1040-21-13 от 10.01.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени: Разпореждане №214-00-1026-2 от 06.10.2022г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-1026-1 /01.02.2018 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, разпореждане № 214-00-1026-3 от 06.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка е чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО и Разпореждане №214-00-4 от 06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на осн. чл. 114, ал.3 вр. Чл. 114, ал.2 , т.2 от КСО е разпоредено възстановяване добросъвестно получено парично обезщетение в размер 9002,24лв. главница поради неподадени данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО от осигурител „ЕКОКО.БГР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за В. Д. за периода от 08.01.2018г. до 26.01.2018г. вкл. И е прието за неоснователно направеното възражение за изтекла погасителна давност на установеното с Разпореждане №214-00-1026-4/06.10.22г. на ръководителя на осигуряването за безработица задължение към ДОО за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г.

В жалбата се излагат подробни съображения, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни, като постановени от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Изтъкнати са следните нарушения: неправилно е отразена фактическата обстановка и необосновано било прието, че за сочения период от осигурителя не е били подадени данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО и че жалбоподателката не е била осигурено лице по смисъла на чл.10, ал.1 от КСО и §1, т.3 от ДР на КСО; Д. отговаряла на всички предпоставки на чл. 54а от КСО, тъй като право на ПОБ имали лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски за фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването, имала е регистрация в Агенция по заетостта, не е придобила право на пенсия и не е упражнявала трудова дейност, подлежаща на осигуряване. В подкрепа на твърдението си посочва, че жалбоподателката притежава изискуемите от закона удостоверителни документи – трудова книжка с отразяване на стажа при „ЕКОКО.БГР“ ЕООД. Твърди, че реално е полагала труд в дружеството и не са били налице законови основания както за спиране, така и за прекратяване изплащането на ПОБ, поради което постановените разпореждания са незаконосъобразни и съответно решението, с което са потвърдени, също се явява незаконосъобразни. Твърди се, че решението не е съобразено и с целта на закона, който определя изрично предпоставките за спиране и прекратяване на производството по отпускане и изплащане на ПОБ и след като са налице всички предпоставки, административният орган не може своеволно да откаже отпускане на ПОБ независимо от обстоятелството, че работодателят не е внесъл осигурителните вноски. Моли съда да отмени оспорения административен акт и потвърдените с него разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник адв. Т., който поддържа жалбата, моли съда да уважи жалбата. Претендира присъждане сторените по делото разноски, за които представя списък. В дадения от съда срок не представя писмени бележки.

Ответникът- Директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата. Посочва практика по сходни дела на АССГ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и сторените по делото разноски за съдебно графологична експертиза.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-1026 от 30.01.2018г. В. Д. е сезирала административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила копие от заповед № 2/26.01.2018 г., издадена от осигурител „ЕКОКО.БГР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 26.01.2018 г., на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Съобразно законовите разпоредби и предвид представените от В. Д. документи, и наличните данни, подавани на основание чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-1026-1 от 01.02.2018 г., постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на Д. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 26.01.2018г. до 25.11.2018 г. в размер на 43,28 лв. дневно.

При осъществяване последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя „ЕКОКО.БГР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], приключила с констативен протокол № КВ-5-21-01112362/11.04.2022 г., в който са обективирани резултатите от проверката. Установено е, че от страна на „ЕКОКО.БГР“ ЕООД са подадени уведомления за сключени трудови договори с две лица – на дати 22.08.2014г. и от 08.01.2018г. Лицата са назначени на длъжност „управител“. В регистъра на осигурените лица чрез дружеството са подавани данни по см. чл. 5, ал.4 от КСО единствено за периода от м.01.2015г. до м.03.2015г. вкл. само за лицето В. А. Т.. За В. Г. Д. има подадено уведомление по чл. 62 от КТ за сключен договор от 08.01.2018г. до 26.01.2018г., без да са подавани данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО. Извършена е проверка в „Регистър приход“ по партидата на дружеството „ЕКОКО.БГР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за периода от месец 01.2015г. до месец 03.2015г. включително, като не са установени данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО в общ размер 642,27лв. До В. Г. Д. е изпратено писмо със задължителни предписания №ЗД-1-21-01067316 от 31.1.2022г. за предоставяне на обяснения по реда на чл.44 от АПК относно трудовата ѝ заетост в „ЕКОКО.БГР“ ЕООД. Със същите е предоставен срок 3 работни дни от получаване на предписанията да изпрати копия на: трудов договор, заповед за прекратяване на трудово правоотношение, трудова книжка и/или друг документ за осигурителен стаж, длъжностна характеристика, фишове за начислени/изплатени заплати, извлечение от банкова сметка в случай, че възнагражденията са изплащани по банков път, други документи, касаещи трудовата заетост на Д. и декларация в свободен текст с посочване, три имена, номер на задължителното предписание, актуален телефонен номер за връзка, седалище на дружеството, точен адрес на работното място, където е полагала труд при работодател „ЕКОКО.БГР“ ЕООД, контактни данни с управител/счетоводител или друго лице, представляващо работодателя, което е възлагало на лицето ежедневните задачи за изпълнение, заемана длъжност и подробно описание на естеството на извършваната работа, място и начин на изплащане на трудово възнаграждение и неговия размер. Задължителните предписания са изпратени чрез лицензиран пощенски оператор, като видно от обратната разписка, същите са получени лично от Г. на дата 08.02.2022г., като до приключването на административното производство същата не се е явила в ТП на НОИ С. град за предоставяне на сведения и документи, искани с писмото със задължителни предписания от 31.01.2022г.

Предвид горното е прието, че наличието на уведомление за сключен договор не е достатъчно условие за възникване на осигурително правоотношение, явяващо се като основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО, тъй като осигурителното и трудовото правоотношение не са идентични – осигурителното правоотношение има публичен и административноправен характер, защото се осъществява чрез публични фондове и едната от страните по него е винаги публична институция – осигурителният орган, и се регламентира в КСО, а трудовото правоотношение е уредено в КТ, където със задължението по чл.62, ал.3 от КТ работодателите да подават уведомления до НАП за сключен трудов договор, които се вписват в специалният регистър на трудовите договори, законодателят цели да бъде оповестено възникването на трудово

правоотношение и със същото се предоставя сигурност на работника и се свързва с възникване и на други задължения на работодателя, свързани с осигуряването на наетите лица. Прието е също, че макар трудовото правоотношение да предпоставя осигурителното, релевантно досежно последното е изпълнението на разписаните в КСО предпоставки – чл.10, ал.1 КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и е направен извод, че основанието за възникване на осигурителното правоотношение не е трудовият договор, а упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски.

В хода на контролното производство по разходите на ДОО са събрани доказателства, в т.ч. и отговора от извършената на НАП проверка, довели до извод, че за жалбоподателката В. Г. Д. липсват доказателства да е извършвала реална трудова дейност по трудовия договор с „ЕКОКО.БГР“ ЕООД ЕИК[ЕИК] за времето от 08.01.2018г. – 26.01.2018г. и е прието, че не е възникнало осигурително правоотношение, респ. и осигурителни вноски не са дължими, а В. Д. не попада в персоналният обхват на чл.54а, ал.1 от КСО. Предвид това и обстоятелствата при приключилата с КП от 11.04.2022г. проверка, длъжностното лице, осъществяващо ръководство по осигуряването за безработица като административен орган е било правно задължено да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства и да приложи чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО.

Въз основа на горното с Разпореждане №214-00-1026-2 от 06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработицата, оправомощено със Заповед №1015-21-222/03.08.21г. на Директора на ТП на НОИ С. град на осн. чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО е отменено Разпореждане №214-00-1026-1 от 01.02.2018г. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО на В. Г. Д. от 26.01.2018г. до 25.11.2018г. в размер на 43,28лв. дневно и с Разпореждане №214-00-1026-3 от 06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработицата, оправомощено със Заповед №1015-21-222/03.08.21г. на Директора на ТП на НОИ С. град на осн. чл.54ж, ал.1 от КСО и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на Парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО на В. Г. Д..

На основание чл.114, ал.3 във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО поради получени нови данни, които имат значение за определяне правото, размера и срока на изплащане, ръководителят на осигуряването за безработица, оправомощено със Заповед №1015-21-222/03.08.21г. на Директора на ТП на НОИ С. град издава Разпореждане №214-00-1026-4 от 06.10.2022г., с което разпорежда на лицето В. Г. Д. да възстанови добросъвестно получено обезщетение за безработица за периода 26.01.2018г. до 25.11.2018г. в размер на 9002,24лв /главница/.

Разпорежданията, издадени от ръководителя на осигуряването за безработица, са били изпратени чрез лицензиран пощенски оператор с една пощенска пратка и съответно са получени лично от Д. на 08.11.2022г.

Срещу трите разпореждания са постъпили жалби вх.№№ 1012-21-1530, 1012-21-1531 и 1012-21-1532 от дата 18.11.2022г. Образувано е общо производство по реда на чл.117, ал.1, т.2 б. „б“, б.„д“ вр. чл.115, ал.1 от КСО и във вр. чл.32 от АПК, приключило с издаване на Решение №1040-21-13 от 10.01.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Със същото на осн. чл.117, ал.3 от КСО вр. чл.115, ал.1 от КСО

Директорът на ТП на НОИ С. град отхвърля жалбите, предявени от В. Г. Д. и Потвърждава като законосъобразни и правилни Разпореждане №214-00-1026-2/06.10.2022г., Разпореждане №214-00-1026-3/06.10.2022г. и Разпореждане №214-00-1026-4/06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица и е прието за неоснователно направеното в жалба вх.№1012-21-1532 от 18.11.2022г. от В. Д. възражение за изтекла погасителна давност на установеното с Разпореждане №214-00-1026-4/06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица за задължение към ДОО за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г.

С протокол от 23.05.2023г. по искане на процесуалния представител на ТП на НОИ С. град е допусната Съдебно графологична експертиза по открито производство по чл.193 от ГПК вр. чл.144 от АПК за установяване автентичността на подписите за работодател/управител в Трудова книжка на В. Г. Д. на стр.6 и стр.7, както и на трудов договор №2 от 08.01.2018г. с „ЕКОКО.БГР“ ЕООД. Назначената съдебно графологична експертиза, изпълнена от в.л. Д. В. дава заключение че подписите, положени от името на В. Г. Д. за „работник“ и за „Притежател на Т.К.“ в документите, описани в частта обекти на експертизата, са положени от В. Г. Д. и подписите, положени от името на Ю. А. М. за „Ръководител“ , за „Работодател“ и над думата „Подпис“ в документите, описани в обекта на експертизата, не са положени от Ю. А. М., като допуска, че същите са положени от лицето, положило подпис срещу думата „счетоводител“ на стр.6 от трудовата книжка, издадена на името на В. Г. Д. /в о.с.з. от 26.09.2023 е дадено уточнение, че на последната страница в заключението е допусната ОФГ при изписване на името на работодателя, като вместо“К. А. М.“ да се чете „Ю. А. М.“

На основание чл. 194, ал. 2 от ГПК съдът приема, че Трудов договор №2, сключен на 08.01.2018г. между „ЕКОКО.БГР“ ЕООД, Ю. М., в качеството му на Ръководител, наричан „Работодател“ и В. Г. Д., наричана за „Работник“ и Трудова книжка №2, серия Щ, №056757, издадена на името на В. Г. Д., от „ЕКОКО.БГР“ ЕООД са неистински документи и ги изключва от доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Видно от представените по делото заповеди (Заповед № 1015-21-222/03.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. - град за възлагане функциите на административни органи по чл. 54ж, ал. 1 и, ал. 3 КСО и Заповед № 1712/17.08.2015 г.), обжалваното решение на директора на ТП на НОИ - С.-град и разпорежданията на длъжностно лице по безработицата, са издадени от компетентен орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и същите съдържат фактически и правни основания. В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е постановено по жалба на В. Г. Д. срещу Разпореждане № 214-00-1026-2 от 06.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т.1 от КСО е отменено разпореждане за отпускане

на парично обезщетения за безработица по чл. 54а от КСО , Разпореждане №214-00-1026-3/06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО и Разпореждане №214-00-1026-4 от 06.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено В. Г. Д. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г. в размер на 9002.24лв.-главница.

Предмет на спора по делото се свежда до това дали В. Д. е била осигурено лице по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО по трудово правоотношение с „ЕКОКО.БГР“ ЕООД, за да ползва осигурителни права във връзка с ПОБ. Съдът намира за неоснователни възраженията за незаконосъобразността на решението и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка.

Оспореното Разпореждане №214-00-1026-2 и Разпореждане №214-00-1026-3 от 06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица, са постановени предвид извършената проверка на дружеството – работодател „ЕКОКО.БГР“ ЕООД, приключила с Констативен протокол №КВ-5-21-01112362/11.04.2022г. Безспорно установено е, че в хода на проверката от управителя на дружеството не са представени исканите документи – ведомости за заплати и трудови досиета, от които реално да се установи, че В. Г. Д. е упражнявала трудова дейност в дружеството, по силата на сключения между тях трудов договор. От осигурителя за Д. не са подавани данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО за периода на трудовото правоотношение – от 08.01.2018г. до 26.01.2018г. Установените факти и обстоятелства от компетентния контролен орган за дружеството „ЕКОКО.БГР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] задължава ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от Д. на 30.01.2018г. заявление за отпускането му съобразно чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО, като е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и поради което няма право на парично обезщетение за безработица. Оспорените разпореждания №214-00-1026-2 и №214-00-1026-3 от 06.10.22г. са постановени именно на цитираното правно основание. КСО като специален закон, уреждащ отношенията по социално осигуряване предвижда правна възможност за преразглеждане на административните актове във връзка с правото на ПОБ, съгласно чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в РБ или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 и не упражняват трудова дейност , за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ. Нормата на чл.54а, ал.4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в

Агенция по заетостта в 7-дневен срок от тази дата. Съгласно чл.54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и ред, определени с акт на МС.

Предвид цитираните разпоредби се установява, че определящо досежно правото и размера на ПОБ е осигурителният статус на лицето към датата на последното прекратяване на осигуряването, отразено в Р.. В този смисъл длъжностното лице, действащо при условията на обвързана компетентност, е задължено да се съобрази с информацията в Р..

Административното производство по проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ се явява последващ контрол относно подадените в Р. от осигурителя данни за осигурителни стаж и осигурителен доход. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда и условията на чл.108 от КСО касае контрол по спазване от страна на осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, в т.ч. коректността на подаваните от осигурителя данни в Р., въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудовото правоотношение, респ. на осигурителното правоотношение, начисляването, изплащането на трудовите възнаграждения, подаването на данни по чл.5, ал.4 от КСО следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки на компетентните органи в лицето на ИА ГИТ, НАП и НОИ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени на трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя, включително и по отношение осъществяването на държавното обществено осигуряване. Предвид горното, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверяваният осигурител като такъв, само той може да бъде адресат на задължителните предписания съгласно чл.37, ал.1 и чл. 38, ал.1 от Инструкция №1 от 03.04.2015г. за реда и начина на осъществяване на контролно ревизионна дейност от контролните органи на НОИ, издаден в резултат на проверката.

Разпоредбата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО гласи, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, при които след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Съгласно ал.3 на същия член възстановяване на сумите по ал.1 и ал.2 длъжностно лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в съответното ТП на НОИ или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му, в случая предвид установените факти с извършената проверка, приключила с КП от 11.04.2022г. и обстоятелството, че жалбоподателката не е била осигурено лице по см. чл.10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по

чл.54а от КСО, правилно и законосъобразно според съда с Разпореждане №214-00-1026-4 от 06.10.2022г. ръководителят по осигуряването за безработица е приел, че изплатените суми за ПОБ за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г. следва да бъдат възстановени от В. Г. Д..

Неоснователни са аргументите в жалбата, че контролният орган е бил длъжен да сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор. Органите на НОИ не са оправомощени да извършват контрол по спазване на трудовото законодателство, но предвидените в чл.108 от КСО правомощия налага извод, че при извършване на проверките относно спазване на нормативните актове по ДОО, последните детайлно изследват дали е възникнало осигурително правоотношение с цел преценка дали са възникнали осигурителни права. Неоснователен е доводът, че липсата на данни за проведено производство за обявяване на недействителност на процесния трудов договор по чл.74, ал.3 от КС с влязъл в сила съдебен акт, влече до незаконосъобразност на разпорежданията.

Съдът намира за неоснователни твърденията в жалбата, че обжалваните разпореждания са издадени в нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила, тъй като не съдържат изложение на фактическите и правни основания за издаването им, напротив, същите съдържат всички необходими реквизити на индивидуален административен акт – дата на издаване, наименование на органа, който ги издава, включително номер и дата на заповед за компетентност на издалото ги длъжностно лице. В мотивите на всяко едно от тях се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в розпоредителната част – волеизявлението на органа, същите не са формални, като по същите жалбоподателката е упражнила своевременно и адекватно правото си на защита с депозирането на жалби до Директора на ТП на НОИ С.-град, обединени за разглеждане в общо производство по см. чл.32 от АПК.

Съдът намира за неоснователни претенциите в жалбата за неправилно прилагане на относимата материалноправна уредба, респективно за неправилен извод на административния орган, че в конкретния случай жалбоподателят е неосигурено лице по см. чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО.

Съгласно нормата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски. Съгласно §1, т.3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От посоченото е видно, че за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в КСО е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение. От съдържанието на това определение неминуемо следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счете за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 от КСО. Наличието на подадено уведомление по чл.62, ал.3 от КТ за сключен договор, което не е спорно по делото за налично, не е единственото и необходимо условие за

възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, съобразно нормата на чл.10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице, в какъвто смисъл е установената трайна практика на ВАС /Решение №211/08.01.2016г. на ВАС по адм.д. №3681/2015г., Решение №13316/24.10.2012г. на ВАС по адм.д. №7235/2012г. и др./

Релевантно за установяване правото на обезщетение е установяване наличието на обстоятелствата относно определяне на жлабоподателката като осигурено лице по твърдяното трудово правоотношение с осигурителя „ЕКОКО.БГР“ ЕООД и внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най –малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

В конкретния случай, дори и да се приеме, че към момента на настъпване на осигурителния риск е било налице валидно възникнало трудово правоотношение за жалбоподателката, то не е било налице валидно осигурително такова. Наличието на трудово правоотношение се явява недостатъчно с оглед преценка дали е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от това права на обезщетение. В съдебната практика е прието, че не съществува идентичност на трудовото, съответно на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение не е достатъчно за възникване на осигурително такова, тъй като изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО е лицето да упражнява трудова дейност. Това означава, че е недостатъчно лицето да има само валидно възникнало трудово правоотношение, а следва реално да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. Имайки предвид установените факти с извършената проверка, приключила с КП от 11.04.2022г. и обстоятелството, че за периода от 08.01.2018г. до 26.01.2018г. вкл. Жалбоподателката не е била осигурено лице по см. чл.10, ал.1 от КСО и §1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл.54а от КСО, правилно и законосъобразно според съда ръководителят по осигуряването и безработицата е приел, че изплатените суми за ПОБ за периода 26.01.2018г.-25.11.2018г. в размер на 9002,24лв. /главница/ следва да бъдат възстановени от В. Д. на основание чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че оспореният административен акт не е съобразен с целта на закона. За да е изпълнена тази хипотеза съгласно съдебната практика, правомощието за издаването на акта следва да е използвано за постигане на друга цел, различна от законоустановената. При условия, че безспорно е установено, с оглед събраните доказателства, че лицето не е било осигурено за риска безработица, е налице отрицателна предпоставка за отпускане и изплащане на ПОБ на жалбоподателката и предвид факта, че е събрана необходима информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето няма право на ПОБ, то целта на закона – отмяна на отпуснатото ПОБ и отказ за отпускане на такова, не е налице. Предвид горното съдът приема, че правомощието за издаване на обжалваните разпореджания са използвани изцяло и в съзвучие на закона.

В хода на съдебното производство е оспорена истинността и съдържанието на представения препис от жалбоподателката на страници 6-7 от трудовата ѝ книжка с отразен запис от „ЕКОКО.БГР“ ЕООД, както и в другите представени от жалбоподателката частни документи. Видно от приетото заключение на назначеното вещо лице, същото е установило, че подписите, положени в оспорените документи, не са изпълнени от Ю. М., същата се кредитира от съда в подкрепа на тезата, че към момента на настъпване на осигурителния риск не е било налице валидно възникнало осигурително правоотношение за жалбоподателката.

По отношение възражението за изтекла погасителна давност на посоченото вземане на ДОО за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г., съдът намира същото за неоснователно. Съгласно чл.115, ал.1 от КСО вземанията на НОИ за неправилно извършени осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. Погасителната давност е законово уреден срок, период от време, с чието изтичане се погасява правото на кредитора да търси защита за упражняването на правото си по принудителен ред. Погасяването на правото му обаче не настъпва със самото изтичане на времето, предвидено в закона, а е необходимо длъжникът да направи волеизявление, с което да се позове на изтеклата погасителна давност. Съгласно цитирания чл.115, ал.1 от КСО в случая петгодишният давностен срок относно вземането на ДОО за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г. е започнал да тече от 01.01.2019г. – годината, следваща годината, за която се отнася, и изтича на 31.12.2023г., поради което петгодишният давностен срок в случая не е изтекъл, поради което правилно е прието за неоснователно възражението за изтекла погасителна давност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни, тъй като са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел. С оглед на това жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за съдебно графеологична експертиза и за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателката следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 100 лева и 650лв. възнаграждение на ВЛ за извършена СГЕ=

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], вх.Г, ет.1 ап.56 чрез пълномощник адвокат Н. С. Т. /САК/, срещу Решение №1040-21-13 от 10.01.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени:

Разпореждане №214-00-1026-2 от 06.10.2022г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-1026-1 /01.02.2018 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, Разпореждане № 214-00-1026-3 от 06.10.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка е чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО и Разпореждане №214-00-4 от 06.10.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на осн. чл. 114, ал.3 вр. Чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено възстановяване добросъвестно получено парично обезщетение в размер 9002,24лв. главница и с което е прието за неоснователно направеното с жалба вх.№1012-21-1532 от 18.11.2022г. възражение за изтекла погасителна давност на установеното с разпореждане №214-00-1026-4 от 06.10.22г. на ръководителя на осигуряването за безработица задължение към ДОО за периода от 26.01.2018г. до 25.11.2018г.

ОСЪЖДА В. Г. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], вх.Г, ет.1 ап.56 да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 750 лв. за юрисконсултско възнаграждение и разноски за съдебно графологична експертиза.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: